

— Галю!..

Хто це кличе? Може, причулося? Голос якийсь дивний — тихий, і водночас причаєна сила в голосі. Звідки ж голос долинув? Здається, від хліва, з-за кущів малини.

І Галя скрадливо ступає до малини, вглядаючись у густі зарослі. Їй боязко і цікаво.

Та нікого немає в малиннику, тільки засокорила курка — й вискочила. Але не могла ж їхня зозуляста курка покликати Галю на ім'я.

Може, хтось пустує, грається?

— Галю!..

Нею аж тіпнуло від цієї сподіваної несподіванки: знову хтось кличе. А звідки голос почувся? Наче з-за слив, з вулиці. Е-е, більше не побіжить, ні.

"О, мама наказувала принести води з джерела", — згадує Галя. Йде в сіни, щоб узяти відро на лавці за дверима, — й торопіє, бо за дверима на лавці стоїть відро, повне води! Бляшані боки відра ще мокрі, ще не обсохли, наче воду щойно принесли.

Та не може бути! Ще не так давно відро стояло порожнісіньке. Галя добре пам'ятає. То де взялася вода?

І їй стало лячно, й вона вже не всміхається: хтось кликав, хтось приніс воду.

Якась дивна тривожна сила виштовхує Галя з хати надвір — і через город вона біжить до джерела на леваді. Хто це сидить біля джерела під кущем калини? Галя вже не біжить, сторожко приглядаючись, — і впізнає однокласника:

— О, Кучмій! Чого ти тут, Кучмій?

— Бо я Кучмій, — відказує він, світлячи впертими очима-тернинами.

— Слухай, ти нікого тут не бачив? — підозріливо приглядається до нього.

— Бачив, — таємниче відказує Кучмій, блимаючи спідлоба. — Ходив тут і ходить...

— Кого бачив? Хто ходить?

— А ти мовчатимеш, не розкажеш нікому?

— Мовчатиму й не розкажу, тільки не бреш.

— Ходить коло вашої хати й ходить, — зводячись на ноги, похмуро каже Кучмій. — Можна сказати, інопланетянин.

— Хто? — Галя не може второпати. — Звідки?

— А звідти, — показує пальцем у небо. — З космосу.

Галя починає голосно реготати з вигадника, а пересміявшись, питає:

— Ти його бачив? Де?

— Бачив отам-о коло вашої хати, він і в хату заходив.

— Коли?

— Недавно. — Кучмій відповідає так серйозно, що й Галя серйознішає. — Бачив його так, як оце тебе.

— Який він? Його видно?

— Ти не повіриш... Його видно — й раптом не видно. Ось є — і вже нема, ось не було — і вже є. Худий і високий, до двох метрів, на лиці — зелений і фіолетовий, руки висять за коліна.

— Чого ж він тут ходить?

— Чого, чого, — передражнив. — Може, тебе любить, ось і ходить. Хіба тих прибульців з космосу розбереш? Ти ось краще скажи: підемо з тобою до кінотеатру в кіно? Про шпигунів...

— Тю! — здивувалася Галя. — Щоб я з тобою в кіно пішла, еге, щоб сміялися з мене...

— А з ким підеш?

— З інопланетянином, от!

— А не побоїшся?

— Я нічого не боюся.

Кучмій, похнюпившись, іде левадою геть. А Галя знає, що ніякого інопланетянина тут немає, та все-таки оглядається: може, десь є?..

А це що за пластинка пластмасова в траві блищить, що написано на пластинці? Галя схиляється, обережно бере в траві прямокутну оранжевої барви пластинку, а на ній випалено: "Галю, я тебе люблю".

Розгубившись, Галя не знає, що чинити зі своєю знахідкою, пластинка пече їй долоні, мовби справді ця пластмасова пластинка — з космосу. Невже це робота оцього інопланетянина-невидимки? Але ж не міг Кучмій, куди йому...

Галя остерігається тримати знахідку в руках — і ховає в траву, стромляє в землю, щоб ніхто не знайшов. І проворно озиряється, чи ніхто не стежить за нею. Ніхто не стежить, ось тільки сорока прилетіла й стрекоче на вербі. Стрекаче й стрекоче, немов інопланетянина бачить.

О, а що це сидить на стежці біля паркану, ледь-ледь виглядає з розквітлого романцю?! І світить гострими чорними вічками, наче мерехтливими живими квіточками?..

Галя ступить ногою — й замре, ступить ногою — й замре, боячись сполохати оте маленьке чудо, яке сидить у романці, дивиться на неї сполохано. Та невже? Невже чорно-білий цуцик завбільшки з кулачок, саме такий, якого й хотілося їй мати? Як він тут опинився?

Галя нахилиється, обачно підводить долоні до чорно-білого цуцика, який крутить голівкою й метляє хвостиком (ось-ось чкурне!), і цуцик опиняється в ласкавій пастці її долонь. Галя цілує його в лобик, потім іще раз цілує, ще раз. Саме такого їй хотілось мати, такого — й ніякого іншого. Як він тут опинився? Сам не міг прийти — й звідки б він сам прийшов, такий маленький? Значить, хтось і приніс. А хто?

Цікаво, як перевірити, чи й справді є той інопланетянин? Загадати якесь бажання, а він нехай вгадає? Адже вгадав її бажання мати цуцика — й ось цуцик уже є в неї.

А чи не піти в кіно, про яке говорив Кучмій?

І раптом згадує про оту оранжеву пластинку, на якій випалено: "Галю, я тебе люблю". А що коли пластинка — чарівний талісман? Стільки наслухалася про чарівні талісмани, а тут узяла — і в землю зарила, ох і додумалася.

Дорікаючи сама собі за нерозсудливість, Галя біжить через город на леваду, знаходить оранжеву пластинку, перечитує напис. Але що це в ямці біля пластинки? Якийсь блакитний папірець.

Розгортає папірець — та це ж квиток у кіно!

І ряд проставлено, і місце, і годину сеансу, й сьогоднішнє число.

— Де міг узятися цей квиток у кіно?

Адже не було, не було, коли Галя ховала пластинку в траву!

Значить... значить, коли вона загадала бажання, то інопланетянин на відстані прочитав її бажання — й ось уже поклав квиток для неї в кіно. Отже, є інопланетянин, десь отут, читає її думки, підглядає за нею.

І знову перечитує: "Галю, я тебе люблю". Дивиться ще раз на квиток: о, та вона ж запізнюється до кінотеатру на денний сеанс для дітей.

Замкнувши хату і в хаті біло-рябого цуцика, понад річкою, через гай, біжить до центру великого села, там у них на горбі кінотеатр під тополями. Контролерка бурчить, що Галя дуже запізнилась, та пускає, і дівчинка в темряві пробирається на своє місце, дивиться кіно. Зразу ж стає так цікаво, що не може відірвати очей від екрана. А коли кіно закінчується, а коли відриває очі — поряд із собою на сусідньому стільці бачить зосередженого Кучмія, що супитьсся й хитро поглядає на неї.

— Ти чого тут? — оторопівши, питає Галя.

— Я в кіно прийшов, — бурчить той.

— Де ти квиток узяв?

— Узяв...

— Ану покажи.

Галя вириває з його рук квиток, роздивляється. Справді, у Кучмія саме цей ряд, справді, в нього сусіднє місце.

— Де ти взяв? — допитується сердито.

— У касі взяв.

— У касі, ага, в касі, — бубонить Галя, бо їй ніяк не хочеться повірити, що він узяв квиток у касі, а не деінде.

— Брешеш!

Вони виходять з кінотеатру надвір, і тут Кучмій каже:

— Бо таки брешу!

— Що ти брешеш?

— Про квиток. — Надає своєму кирпатому обличчю загадковості. — Знаєш, хто мені дав квиток?

— Хто?

— Інопланетянин. Прибулець з космосу.

— Який?

— А такий. Руки висять за коліна, худий та довгий, зелений та фіолетовий. — І всміхається лукаво. — А тобі теж?

Галя тільки дивиться на нього — й кліпає повіками, бо нічого не розуміє. Вона вже починає здогадуватися про щось. Починаючи здогадуватися, хоче розсердитися на оцього приставучого Кучмія, але чомусь немає сили, щоб розсердитись. Бач, не хотіла з ним дивитися кіно, а вийшло так, що подивилась.

— Що ти мені ще розкажеш про інопланетянина? — питає.

— Як побачу, то розкажу.

— А побачиш?

— Побачу, — обіцяє твердо, а в очах — хоч би тобі одна брехлива іскорка спалахнула.

— Ну, дивися, дивися, — бубонить Галя.

Та й іде собі, залишивши Кучмія, що дивиться їй услід. Тихо в гаю над річкою, а в Галі на душі — сонячно й весело, навіть танцювати хочеться. Вже й забулася за приставучого Кучмія, бо навіщо про нього думати?.. Й раптом долинає невідомо звідки:

— Га-алю-ю!

Голос такий чудний — наче й людини, наче й інопланетянина. Галя розглядається на ходу, але хіба побачиш, коли гай густий і великий?

Мабуть, таки інопланетянин, який нині ходить за нею цілий день, ото прив'язався...

Галя йде й чекає, що інопланетянин знову покличе, та не чути, тихо-тихо.

Але ще покличе, авжеж, такий чудний той інопланетянин. Справжній інопланетянин, ні в кого нема такого, тільки в неї...